

ונשמות בגופים בלי שום הפסק כלל, באים מיד לתכלית השלימות ד"בא אל פרעה" בגאולה האמיתית והשלימה, שלימות הגילוי ד"אתפריעו כל נהורין", "והי' לך הוי' לאור עולם".

...מדובר כמ"פ, שכבר "כלו כל הקיצין" וסיימו הכל, והגאולה היתה צריכה לבוא כבר מזמן, ומפני טעמים שאינם מובנים כלל וכלל עדיין לא באה.

מזה מובן, שעל כל פנים כעת צריכה הגאולה לבוא תיכף ומיד ממש. ובלשון העולם: "ס'איז די העכסטע צייט" לגאולה האמיתית והשלימה!

...ברוחניות הענינים (עד לדרגות "הכי נעלות") יש כבר שלימות הענינים, גם השלימות דגאולה (רוחנית). עיניהם הרוחניות של בני" רואות כבר את הגאולה. כעת צריך רק לפקוח את העינים הגשמיות, שגם הן תראינה את הגאולה כפי שהיא גלוי לעיני בשר בזמן הזה...

ובנוגע לפועל... כל אחד יקבל על עצמו שהלימוד בתורתו של בעל ההילולא ישלים וימלא גם מה שנחסר בהתפשטות והפצת המעיינות בגלל המניעה ועיכוב בכח הדיבור דבעל ההילולא, הן ע"י לימודו הפרטי בדיבור והן בהפצת המעיינות חוצה לאחרים.

לע"נ

הרבנית בעלת מסירת נפש וכו' מרת מאריאשא
בת הרה"ח וכו' ר' בן-ציון ע"ה שגלוב (גארעליק)
נלב"ע בשיבה טובה ביום כ"ף טבת ה'תשס"ז

אשת הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד
ב"ר יהודא לייב ע"ה שגלוב

שנאסר לרגלי מסירות נפשו בעד החזקת היהדות
ביום ד' תשרי ה'תרח"צ ונרצח במאסרו
ביום כ"ה טבת ה'תרח"צ

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י נכדם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו
שגלוב

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>

ספרי' — אוצר הספרים — לויבאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מלויבאוויטש

יו"ד שבט

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק ו'
(תרגום חפשי)

יוצא לאור על ידי
"מכון לוי יצחק"
כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות שישים ושבע לבריאה

די עיניים רוחניים פון אַ אידן זעען שוין די גאולה: איצטער דאַרף זיין די פתיחה פון די עיניים גשמיים, אַז אויך זיי זאָלן זען די גאולה ווי זי איז בגלוי לעיני בשר אין דעם איצטיקן צייט. . .

ובנוגע לפועל . . יעדערער זאָל אויף זיך אָננעמען אַז זיין לימוד בתורתו פון דעם בעל ההילולא זאָל אויך משלים וממלא זיין דאָס וואָס האָט געפעלט אין דער התפשטות והפצת המעינות צוליב דער מניעה ועיכוב בכח הדיבור פון דעם בעל ההילולא, סיי דורך דעם אייגענעם לימוד בדיבור און סיי אין הפצת המעינות חוצה צו אַנדערע.

(משיחות יום ד' פ' בא, ג' שבט, ו' שבט, בא, ו' שבט תשנ"ב)

החידוש של דורנו – הדור התשיעי – לגבי כל הדורות שלפני זה, גם לגבי הדור שלפני זה (דור השמיני): מכיון שהגאולה לא באה אז בפועל, הרי ה"בא אל פרעה" (הגילוי ד"אתפריעו כל נהורין" למטה) לא היה בתכלית השלימות כנשמה בגוף בריא (היתה הסתלקות הנשמה מן הגוף, וגם הנשמה בגוף היתה כמצב "הדיבור הוא בגלות" וכו'). משא"כ בדורנו זה – הדור האחרון לגלות והדור הראשון לגאולה – הנה תומי "נתלו המאורות", שלא זו בלבד שלא חסר ח"ו במאורות הגדולים מהגילוי דתושב"כ ותושבע"פ², אלא אדרבה – מיתוספת שלימות נעלית יותר [לא באופן ד"כבד פה מאורייתא שבע"פ וכבד לשון מאורייתא שבכתב³, בהיותו למעלה מזה], באופן שכנשמות בגופים מקבלים בפנימיות את הגילוי ד"אתפריעו כל נהורין" ש"נתלו" עתה. עי"ז שמיח צדקנו בא מיד, "שלח נא ביד תשלח"⁴ וילמד תורה את כל העם כולו⁵, עד "תורה חדשה מאתי תצא"⁶.

...הרי רואים בפועל (כמדובר כמה פעמים לאחרונה) שאומות העולם בכמה וכמה מדינות מסייעים לבני ישראל בעבודתם (על דרך ויותר מאשר היה ביציאת מצרים), עד שגם במדינה ההיא שהיתה סגורה ומסוגרת הרבה שנים, ולא נתנו ליהודים לצאת ממנה, ולא איפשרו להם לקיים תומ"צ בשלימות וכו' – הרי לאחרונה נשתנתה מן הקצה אל הקצה, וכעת לא זו בלבד שמאפשרים ליהודים להתנהג כרצונם, ומאפשרים להם לצאת משם, אלא גם – מסייעים להם בזה.

עד שרואים כיום בפועל שנוסף לזה שבני ישראל עומדים "הכן כולכם" לגאולה, גם אומות העולם עומדים "הכן כולכם" שבני יצאו מהגלות וילכו לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה,

א. מאמר "באתי לגני" – עיקרי העבודה הרוחנית

ידוע, שבעת ההסתלקות מתקבצים יחד "כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו"¹. מכך מובן, שבמאמר דיבור המתחיל "באתי לגני", אשר הרבי בעל ההילולא, הוציא לקראת יום ההסתלקות – ובמיוחד בתחילת המאמר ובסיומו, שהרי תוכנו של כל דבר ניכר בגלוי בתחילתו² ובסיומו³ – בא לידי ביטוי התמצית העיקרית של כל עמלו, אשר יגע בחיים חיותו בעלמא דין.

מעיקרי עבודתו של בעל ההילולא, אשר אותם דרש גם מההולכים בדרכיו אשר הורנו, יש לציין:

- (א) להפיץ תורה ומצוות, כולל את המאור שבתורה, בכל מקום ומקום⁴, ואף במקומות אשר בגלוי אין הם כלים ראויים לתורה ולמצוות בכלל, ועל־אחת־כמה־זכמה שאינם כלים להסידות.
- (ב) שהפצת התורה והמצוות וכו' תיעשה בזריזות הרבה ביותר.

שתי נקודות אלו נמצאות בתחילת מאמר זה ובסיומו.

ב. שני מדרשים – שתי נקודות עיקריות

בתחילת המאמר מצטט הרבי בעל ההילולא, את דברי המדרש⁵ על הפסוק⁶ "באתי לגני אחותי כלה": "לגן אין כתיב כאן, אלא לגני – לגנוני, למקום שהיה עיקרי בתחילה, דעיקר שכינה בתחתונים היתה". כלומר, השראת השכינה בתחתונים בעת הקמת המשכן, שעליה אומר הקדוש־ברוך־הוא "באתי לגני", כבר היתה בתחילת הבריאה, ולא כדעה הסוברת⁷, ש"דבר חידוש הוא". אלא שעל ידי חטא עץ הדעת והחטאים שלאחריו "פסק" הדבר, ואחר כך, בעת הקמת המשכן, "חזר לכמות שהיה".

ובסיום המאמר הוא מצטט את המדרש⁸ "אין אדם שליט לומר המתינו לי עד שאעשה חשבונותי ועד שאצוה לביתי...". ולכן אין לדחות למועד מאוחר יותר את העבודה שיש לבצע, כי "מי הוא היודע עתו וזמנו".

על ידי ציטוט שני מדרשים אלו בתחילת המאמר ובסיומו, מבטא הרבי שתי נקודות אלו: בדברי המדרש שבסיום המאמר הוא מראה, שהעבודה צריכה להיעשות בזריזות,

(1) אגה"ק סכ"ז. וראה לעיל ע' 37 ובהנמקן שם.
 (2) נכיון שוהתחלה וה"ראש" כולל כל הענין. וראה לקו"ש [המתורגם] ח"ה ע' 59 הערה 12 [בנוגע לשם הסדרה. ועד"ז יש לומר בנוגע לשמות (שנקבעו לה)מאמרים, וכיו"ב], עי"ש.
 (3) ש"ככל הולך אחר החתום" (ברכות יב, א).
 ויש לומר שיהו אחד הענינים מה שנוסף תחלתן בסופן וסופן בתחלתן – כי בשניהם מתבטא עיקר הדבר. ולהעיר ממשבע ברכות שעיקר הדיוק הוא בהתחלה והתחיתה (שו"ע אדה"ז סק"ד ס"ח).
 (4) ראה גם לקו"ש [המתורגם] ח"ג ע' 128.

(5) שהש"ד רפ"ה. וש"נ.
 (6) שה"ש שם.
 (7) במדב"ר פי"ב, ו. וראה יפ"ת לב"ר פי"ט, ז.
 (8) דב"ר פ"ט, ג.

נאָכמער ווי ס'איז געווען באַ יציאת מצרים), ביז אַז אויך מדינה הליא וועלכע איז געווען סגורה ומסוגרת אַ ריבוי שנים, און מ'האָט פון דאָרט ניט אַרויסגעלאָזט אידן און זיי ניט דערלאָזט צו מקיים זיין תומ"צ בשלימות וכו' – איז לאַחרונה נשתנה געוואָרן מן הקצה אל הקצה, און איצטער איז ניט נאָר וואָס מ'לאָזט אידן זיך פירן דאָרט ווי ביי זיי קומט אויס, און מ'לאָזט זיי פון דאָרט אַרויספאַרן, נאָר נאָכמער – מ'איז זיי דערצו מסייע.

ביז אַז מ'זעט היינט בפועל אַז נוסף לזה וואָס אידן זיינען „הכן כולכם“ צו דער גאולה, שטייען אויך די אוה"ע „הכן כולכם“ אַז אידן זאָלן שוין אַרויסגיין פון גלות און גיין אין ארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה,

און נשמות בגופים בלי שום הפסק כלל, קומט מען גלייך צו תכלית השלימות פון „בא אל פרעה“ בגאולה האמיתית והשלימה, די שלימות הגילוי פון „אתפריעו כל נהורין“, „והי' לך הוי' לאור עולם“.

... מ'האָט גערעדט כמ"פ, אַז ס'איז שוין „כלו כל הקיצין“ און מ'האָט שוין אַלץ פאַרענדיקט, און די גאולה האָט שוין פון לאַנג געדאַרפט קומען, און מפני טעמים שאינם מובנים כלל וכלל איז זי נאָך ניט געקומען.

דערפון איז מובן, אַז עכ"פ איצטער, דאָרף די גאולה קומען תיכף ומיד ממש. ובלשון העולם: ס'איז די העכסטע צייט אויף דער גאולה האמיתית והשלימה!

... ברוחניות הענינים (ביז אין די „העכסטע“ דרגות) האָט מען שוין שלימות הענינים ביז אויך די שלימות פון גאולה (רוחנית),

(7) ישעי' ס, יט.
(8) סנהדרין צו, ב.

ובדברי המדרש שבתחילת המאמר הוא מראה מהי העבודה עצמה: להפיץ תורה ומצוות בכל מקום ומקום, כפי שיוסבר להלן.

ג. העולם בפנימיותו – דירה לה'

כאשר יהודי מתבונן במצבו של העולם הזה, אשר הוא, כדברי אדמו"ר הזקן⁹, "מלא קליפות וסטרא אחרא", כלומר, שכל נקודה בעולם הזה מלאה בקליפות, עד שהוא נקרא – והרי שמו של כל דבר מצביע על מהותו¹⁰ – "עולם הקליפות וסטרא אחרא"¹¹, הוא עלול להרהר:

כיון שהקדוש־ברוך־הוא ברא את העולם באופן שהוא יהיה "עולם הקליפות", הרי לא ייתכן שאני אוכל לשנותו. ואם כך – אתנתק מן העולם ואסתגר בארבע אמות של תורה ותפילה, בלי להתעסק בעניני העולם!

על כך מסביר הרבי מיד בתחילת המאמר, שאדרבה: היותו של העולם עולם הקליפות אינו מצד עצם מהותו, אלא זהו ענין שנוסף בעולם הזה לאחר הבריאה, על ידי חטא עץ הדעת וכו'. ואילו מצד עצם מהותו יש לעולם הזה מעלה על־פני העולמות העליונים, כי עיקר שכינה – דוקא בתחתונים היתה.

אך עדיין אפשר לטעון: אמנם, בתחילת הבריאה היה המצב שונה, אך עתה העולם "מלא" בקליפות של טומאה "והרשעים גוברים"¹¹ בו"?

על כך מוסבר בהמשך המאמר, שתכלית הכוונה בבריאת העולמות ובהתהוותם היא

ש"נתאוה¹² הקדוש־ברוך־הוא להיות לו יתברך דירה בתחתונים", וכיון שזוהי הכוונה, הרי היא בודאי תגשם,

שהרי כיון שמציאות הבריאה קיימת ונוצרת בכל רגע ורגע¹³ למען תכלית זו, הרי לא ייתכן שיהיה בכוחם¹⁴ של עניני הבריאה ושל מעשי בני אדם (חטא עץ הדעת וכדומה) להיות מנוגדים ולהפריע ח"ו להשגת הכוונה,

ובסופו של דבר אכן יהיה העולם דירה לה' יתברך, ואם כך השינוי העכשווי בעולם, היותו "עולם הקליפות", הוא "שינוי החוזר לברייתו" (שהרי יגיע הזמן שבו "זאת רוח הטומאה אעביר מן הארץ"¹⁵, כפי שהיה לפני החטא), ו"שינוי החוזר לברייתו לא שמה שינוי"¹⁶, ואם כך, הרי בפנימיות גם עתה העולם הוא "דירה לו יתברך"¹⁷. ובמיוחד כאשר לא זה בלבד שהשינוי יוכל לחזור לברייתו, אלא הוא בודאי יחזור, כדלעיל.

וכיון שהגילוי בעתיד יהיה באופן של "מלאה"¹⁸ הארץ דיעה את הוי' כמים לים מכסים¹⁹, ויזידע כל פעול כי אתה פעלתו^{19*}, יוצא, שבפנימיות גם עתה כך הוא

(12) תנחומא נשא טו. וראה לעיל ע' 17 הערה 42.
(13) שעהיו"א בתחלתו.
(14) ראה לקו"ש [המתורגם] ח"ג ע' 236 בהערה.
(15) זכרי' יג, ב.
(16) נסמן לקמן ע' 95 הערה 25.
(17) ויתירה מזו: מכיון שהכוונה בהסתי"א גופא היא כדי לאהפכא חשוכא לנהורא (ועד שהחושך עצמו יאיר – בהמאמר לקמן סעיף ה'), שדוקא עי"ז "אסתלק יקרא דקוב"ה בכלהו עלמין" (כמבואר בהמאמר) – הרי הירידה שנעשה ע"י החטא (לא רק שאינה ירידה אמיתית, ככפנים, אלא אדרבה) היא חלק מהענף שטהי' על ידה, כמבואר בלקו"ש [המתורגם] ח"ה ע' 67.
(18) היפך ד"מלא קליפות" הנ"ל.
(19) ישעי' יא, ט.
(19*) נוסח תפלת העמידה דר"ה.

(9) תניא פל"י.
(10) ראה בארוכה לעיל ע' 37 ואילך ובהנסמן שם.
(11) תניא פ"ז (יו"ד, סע"ב).

בכל נקודה בעולם, אף במקום שנראית בו, כביכול, התנגדות לאלקות, להיות דירה לה' יתברך, ולכן צריך להפיץ יהדות בכל מקום ומקום, כדי לגלות את הטוב שיש בכל מקום.

ד. הגוף – "עפר אתה"

מאמר זה הוציא הרבי ליום הסתלקותו, וההוראה שהוזכרה לעיל, הנלמדת מתחילת המאמר²⁰, קשורה לענין ההסתלקות:

לאחר שהנשמה מסתלקת מן הגוף, נעשה הגוף נפסד²¹. וכאן מתעוררת השאלה: מהי תכלית כל העבודה, אשר היהודי עמל במשך כל ימי חייו כדי לזכך את גופו²², אם לאחר הסתלקותו הוא נעשה נפסד!

והשאלה אף קשה יותר: היותו של הגוף נפסד בצאת הנפש ממנו איננו ענין שהתחדש בו, אלא, כנאמר²³ "עפר אתה ואל עפר תשוב", שופני שעתה "עפר אתה", לכן "ואל עפר תשוב", שכיון ש"שינוי החוזה לברייתו לא שמה שינוי", לכן אין הוא מציאות אמיתית אף לפני ש"שב לעפרו". ואם כך, יוצא, לכאורה, שהעבודה בקיום תורה ומצוות

(20 כמו שהוראה שבסוף המאמר ("אין אדם שליט כו") שייכת להסתלקות. ולהעיר, שגם במאמר הוהר "אסתלק יקרא דקבו"ה בכלוהו עלמין" המובא בתחילת המאמר, מרמו תוכן ענין ההסתלקות, כמבואר בהקדמה לקונט' פורים תש"ו הערה ב').

(21 כי הגוף מצד עצמו הוא "עפר אתה", כדלקמן בפנים.

ומה שהגוף אינו נפסד תיכף כשנסתלק הנפש ממנו, הוא לפי: א) שאין התהוות הגוף מהנפש (שהיחודה"א פ"ו. סידור ד"ה כד אנת תסתלק). ב) גם לאחר ההסתלקות עדיין רוח הנפש נמצא על הגוף (ד"ה שובה תרנ"ט. וראה ד"ה כי חלק תרצ"ד (תשי"א) פ"ט. ואכ"מ).

(22 ראה תניא פל"ז (מח, ב), שתכלית ירידת הנשמה למטה היא (לא בשביל עצמה, כ"א) בכדי לתקן את הגוף (ונה"ב וחלקו בעולם). וראה גם במאמר הבעש"ט עה"פ עוב תעוב עמו (היום יום ע' כג. ובכ"מ).

(23 בראשית ג, יט.

קשורה לדבר, שגם בזמן העבודה, איננו מציאות אמיתית ח"ו!?

אמנם "עצם הלזו", הנשאר מהגוף, אינה מתכלה לעולם²⁴, וגם על תחיית הגוף בכללותו נאמר²⁵ "יחיו מתוך (ולא "ברא"), כי תחיית הגוף לא תהיה באופן שייברא גוף חדש²⁶, אלא שהגוף ייבנה מעצם הלזו²⁷

– אך כיון שהגוף כשלעצמו "עפר אתה", ומצד מהותו נדרש ממנו "ואל עפר תשוב", יוצא, שעצם הדבר שאופן התחיה לא יהיה על ידי בריאה חדשה אלא על ידי בניה מעצם הלזו, הוא בעצמו "בריאה חדשה"²⁸ – כי מהות הגוף כשלעצמו היא "עפר"²⁹?

ה. "ובנו בחרת" – בגוף היהודי

התשובה על כך היא, שלהיפך: כיון ש"עיקר שכינה בתחתונים היתה", אשר לכן "ובנו בחרת" דוקא בגוף הגשמי³⁰, לפיכך

(24 ב"ד פכ"ח, ג. וש"נ. וח"ב כח, ב. ועוד. תוד"ה הוא (ב"ק טו, ב).

(25 ישעי' כו, יט.

(26 ראה גם ב"ד פצ"ה, א.

(27 וח"ב שם.

(28 ובדוגמת "וישב הים" שלאחרי קי"ס, שבאם הנס דקי"ס ה' באופן שביטל טבעו הקודם ומה שהמים היו חוזרים ונגרים במורד ה' זה בדרך נס – או ה' זה התהוות חדשה (ראה לקמן שיחה א' לפ' בשלח ס"ג) – כי אף שגם באופן זה לא ה' צריך להוות את עצם החומר (שהרי גם בעת קי"ס ה' החומר ורק שנשתנה טבעו), בכל זה, הרי פרט זה דשינוי טבעו הוא התהוות חדשה.

(29 להעיר מהדיוע (ד"ה נ"ח עת"ר. ד"ה יחינו מיומיים תש"א. ועוד) בפירוש "מח" מתיים ברחמים רבים", שמה שצריך שתהיה"מ יומשך מבחי' רחמים רבים (דעצמות אוא"ס) דוקא, הוא לפי שלגבי עצמות אוא"ס "מות וחיים שוים, ומשו"ו גם המת יכול לחיות" – והרי מזה מוכח לכאורה, שגם בעת התח' יהי' הגוף מצד עצמו מת, ורק שמצד עצמות אוא"ס גם המת יחי' (אבל ראה לקמן הערה (33).

(30 תניא פמ"ט (ע, רע"א). תורת שלום ע' 120.

פ.א.

דער חידוש פון אונזער דור – דער דור התשיעי לגבי כל הדורות שלפני זה, ביז אויך בדור שלפנ"ז (דור השמיני): וויבאלד אָ די גאולה איז דעמולט ניט געקומען בפועל, איז דער „בא אל פרעה“ (דער גילוי פון „אתפריעו כל נהורין“ למטה) ניט געווען בתכלית השלימות אַלס נשמה בגוף בריא (ס'איז געווען די הסתלקות הנשמה מן הגוף, און אויך די נשמה בגוף איז געווען במצב אָ דער „הדיבור הוא בגלות“ וכו'): משא"כ בדורנו זה – דער דור האחרון פון גלות ודור הראשון פון גאולה – ווערט תומ"י „נתלו המאורות“, אָ ניט נאָר וואָס עס פעלט ניט ח"ו אין די מאורות הגדולים פון גילוי תושב"כ און תושבע"פ, נאָר אדרבה – עס קומט צו נאָך אַ העכערע שלימות בזה [ניט באופן פון „כבד פה מאורייתא שבע"פ וכבד לשון מאורייתא שבכתב"י, זייענדיק למעלה מזה], באופן אָ אַלס נשמות בגופים נעמט מען אויף בפנימיות „אתפריעו כל נהורין“ וואָס „נתלו“ איצטער, דורך דעם וואָס עס קומט גלייך משיח צדקנו, „שלח נא ביד תשלח“¹, וילמד תורה את כל העם כולו, ביז „תורה חדשה מאתי תצא“².

. . . מ'זעט בפועל (ווי גערעדט כמ"פ לאחרונה) ווי די אומות העולם בכוכ"כ מדינות זיינען מסייע אידן אין זייער עבודה (ע"ד און

(1) זח"א ר"י, א.

(2) ראה של"ה בהקדמתו טז, סע"א. מס' שבועות שלו קצא. א. וראה לקרית שה"ש יא, ד. אוה"ת בראשית יד, א. לו, סע"ב. במדבר ע' מו. מג"א (בהוצאת תשי"ג – ע' קמט). נ"ך ע' רינו. ועוד. וראה לקרית ח"ל ע' 10 ואילך.

(3) זח"ג כח, רע"א.

(4) שמות ד, יג.

(5) ראה רמב"ם ה' תשובה פ"ט ה"ב. לקרית צו יז, א ואילך. ובכ"מ.

(6) ישעי' נא, ד. ויקר' פ"ג, ג.

כולל ובמיוחד ע"י ההוספה בעניני תומ"צ, אשר, ע"י „מצוה אחת, הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה“.

(משיחות ש"פ בא, ד' שבט תנש"א)

6) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית! האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind> יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לקוטי

יו"ד שבת

שיחות

הגוף הוא מציאות אמיתית שאין בו שום כליון והפסד. השינוי שנגרם לו על ידי חטא עץ הדעת שהוא תוצאה של "ואל עפר תשוב" הוא בחיצוניות בלבד, ולא בעצם מהותו. כי מעשה בני אדם אינו יכול לשנות ח"ו (כדלעיל בסעיף ג') את בחירת עצמותו, יתברך, אשר הוא בחר בגוף היהודי.

וזהו ההסבר לכך ש"עצם הלוו", שלא נהנתה מעץ הדעת³¹, אינה נפסדת לעולם, כי זוהי "עצמיות" הגוף³², ובכך לא ייתכן חטא והפסד.

וכיון ש"ובנו בחרת" הוא גם לגבי הגוף בכלל, מובן מכך, שבפנימיות, לא ייתכן כליון גם לגבי הגוף בכללותו³³. ולעיתים לבוא הוא נבנה מ"עצם הלוו", מפני עצם מהותו, כי יש לגביו בחירת עצמותו, יתברך. ולפי זה יוצא,

31) אלי' רבה לא"ח סי' ש. וכתב ע"ז "שמעתי". ובשור' חת"ס חו"ד ששל"ז מביא זה בפשיטות מבלי לציין המקור. וצריך חיפוש במדרו"ל.

בהשמועה בא"ד שם כתב "א"כ (דאינו נהנה בשום אכילה*) לא נהנה מעץ הדעת". וצ"ע לתוהו זה עם מ"ש (ב') ולבוש לא"ח שם ועוד) שנהנה מסעודת מלוה מלכה. אבל ראה סידור יעב"ץ זמירות למוצאי שבת. – במעבר יבק שפת אמת מ"ב פ"ז: ואינו נהנה רק מסעודת שבת ויש אומרים מיון הבדלה ודעת אחרים שאינו נהנה כלל מאכו"ש.

32) ולהעיר מה דהעוף "חול" נשרף (אלא שמשיר בו כביצה וחזור כ' זה, מפני שלא אכל מעה"ד (כ"ד פי"ט, ה) – היינו שנשאר העצמיות. והא דהשאר נשרף – י"ל בפשוט דהא אוכל שאר דברים ונעשים דם ובשר כבשרו. וראה מת"כ שם ועוד.

33) ואין סתירה לזה מהמובא לעיל הערה 29 בענין "מהי' מתים ברחמים רבים" – כי מכיון ש"בנו בחרת" (שבחירת העצמות היא בהגוף גופא), הרי גם המשכה שמצד עצמות אוא"ס (שלגבי' מות וחיים שוים), שייכת להגוף ובפנימיותו, ע"ד המבואר בלקו"ש [המתורגם] ח"ה ע' 246 (ס"ט) בענין "לשמש את קוניי". עיי"ש.

* בא"ד שם הביא זה מלבוש שם. וכ"ה בוהר ח"א קלו. א ועוד. ד.

שאדרבה, מפני ש"שינוי החזור לבריתו לא שמויה שינוי", הרי גם עתה הוא מציאות אמיתית.

1. מי ומתי – נקבע מראש

אך היצר הרע הוא "אומן במלאכתו"³⁴, ולאחר שסותרים את "טענתו", שאי אפשר לשנות באמצעות הגוף את העולם, על ידי הסבר, שבפנימיות הם בעצם טוב וקדושה, והעבודה הנדרשת היא רק לגלות את הטוב שבפנימיותו כלפי חוץ, הוא מתחיל לטעון, להיפך:

בפנימיות הרי הגוף והעולם הזה טובים גם לפני העבודה עמם, ואף לגבי ה"גילוי", הרי בודאי בסופו של דבר הם יהיו "דירה לו יתברך", על ידי יהודי זה או אחר, כדלעיל – ואם כך, מה לך להתלהב בעבודת התורה והמצוות כדי לברר ולזכך את הגוף ואת חלקך בעולם, ובמיוחד – מה כל כך "נורא" אם תדחה זאת למועד מאוחר יותר?

על כך מסביר הרבי בעל ההילולא, בסוף המאמר: (א) יש ענין של "אעשה חשבונותי", "אצוה לביתי", כתשובתו הידועה של אדמו"ר הזקן³⁵ "סיפרת כל מה שאתה צריך, אך אינך אומר לשם מה צריך אותך", (ב) "מי הוא היודע עתה וזמנו":

על כל דבר בעולם נקבע מראש על ידי מי הוא יודך³⁶, וכן נקבע מתי ייעשה ה"בירור". ולכן, על ידי דחיה, עלולים ח"ו להפסיד את ה"חשבון" ה"בית" וכו'³⁷.

34) ראה שבת קה, ב: כך אומנתו של יצה"ד כ'. וראה ד"ה וידעת תרצ"ג פ"ה.

35) סה"מ תש"ח ע' 191. וש"נ.

36) ראה לקו"ד כרך ד' תקצו, ב. היום יום ע' פד.

37) ובדוגמת יצי"מ שהוצרכה להיות "כהרף עין", כי באם היו מתמהמהים ח"ו לא היו יכולים ליגאל כו' (אלשיך

הוספה

בשורת הגאולה

יד.

והדגשה יתירה בנוגע להכנה להגאולה ע"י חיזוק האמונה והבטחון והצפי' לגאולה, „אחכה לו בכל יום שיבוא” – כלשון בעל ההילולא: עמדו הכן כולכם לקבל פני משיח צדקנו.

ובפרט בשנה זו, „הי' תהא שנת נפלאות אראנו”, ולאחרי שכבר ראו נסים ונפלאות בתקופה האחרונה, כולל ובמיוחד – יציאתם של רבים מישראל ממדינה ההיא לארץ ישראל, ועי"ז גם קירובם ליהדות תורה ומצוותי', שענין זה הוא מעין ודוגמא והכנה קרובה לקיום היעודי³ „קהל גדול ישובו הנה”.

ובזה ניתוסף עוד יותר בימים האחרונים ממש:

המאורעות דימים האחרונים בהענין ד„מלכיות מתגרות זו בזו” מדגישים שנמצאים בסמיכות ממש להגאולה, כמבואר במדרשי חז"ל⁴ שענין זה הוא מסימני הגאולה.

ובלשון המדרש⁵ „שנה שמלך המשיח נגלה בו . . מלך פרס מתגרה במלך ערבי . . וכל אומות העולם מתרעשין ומתבהלין . . ואומר להם (הקב"ה לישראל) בני אל תתייראו, כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם . . הגיע זמן גאולתכם”.

... ובנוגע לפעולותיהם של שונאי ישראל שמנסים לפגוע ח"ו – אין בהם ממש, ולא יעלה הדבר בידם,

... השייכות דמאורעות אלה לבנ"י היא – הידיעה ש„הגיע זמן גאולתכם”, שלכן, עמדו הכן כולכם לקבלת פני משיח צדקנו,

שיחות

יו"ד שבט

לקוטי

לפיכך חייבת העבודה להיעשות בזריזות, בלי לאבד רגע, בהפצת התורה והמצוות בכלל, ובהפצת מעיינות החסידות במיוחד – בכל מקום ומקום, ויש לעשות זאת בשמחה ובחפץ וכו', הגורמים לזריזות³⁸, כלשון הרמב"ם (על ימות המשיח) „נתאור”³⁹, להכין את העולם לקיום היעודי¹⁹ „מלאה הארץ דיעה את הוי' כמים לים מכסים”, בקרוב ממש. (משיחת יו"ד שבט וש"פ בשלח תשכ"ט)

(39) הל' תשובה פ"ט ה"ב: נתאו כל ישראל נביאים וחכמים (ועייג"כ הל' מלכים פ"ב ה"ד). וי"ל שזה בזה תליא נתאו כל ישראל בנתאוה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים.

בא יב, לו (ואילך) בשם הוהר. וראה גם צירור המור שם, מ. הגדת החיד"א פסקא מתחלה ע"ז ד"ה ומעשה ידיו). (38) ראה אגה"ק סכ"א.

לזכות

כ"ק אדוננו מורנו זרבינו

מלך המשיח

ויה"ר שע"י קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יח"י, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל ביאת דוד מלכא משיחא'

יחי אדוננו מורנו זרבינו מלך המשיח
לעולם ועד

(1) עיקר ה"ב מ"ג עיקרים.

(2) „היום יום" ט"ו טבת. ובכ"מ.

(3) ירמי' לא, ז.

(4) ב"ר פמ"ב, ד. מדרש לקח טוב לך לך יד, א.

(5) יל"ש ישעי' רמז תצט.